

Pacte del Bages pel dret a decidir

La nació catalana es va constituir al llarg de molts segles a través dels quals es van anar creant les seves característiques nacionals distintives, que avui són compartides per diversos territoris. En el cas concret de Catalunya l'esforç per preservar aquelles característiques ha estat constant. Tenint en compte només el segle XX trobaríem mostres molt nombroses d'aquell esforç, especialment durant el franquisme i els anys posteriors. Més tard, la necessitat d'ampliar l'autonomia limitada aconseguida l'any 1979 va comportar la redacció d'un nou Estatut, que va ser aprovat en referèndum pel poble català el 2006. Però quatre anys després el Tribunal Constitucional es va oposar a la voluntat popular dictant una sentència que eliminava aspectes fonamentals de l'Estatut aprovat. Aquesta imposició va donar origen a la multitudinària manifestació del 10 de juliol de 2010, a les consultes populars sobre la independència que van tenir lloc a tot Catalunya entre 2010 i 2012, a la multitudinària manifestació de l'11 de setembre de 2012 i a l'extraordinària Via Catalana per la Independència de 2013.

Característica bàsica d'aquestes grans mobilitzacions ha estat el seu caràcter transversal i no partidista i l'impuls fonamental que hi ha donat la societat civil. D'altra banda la reivindicació essencial d'aquelles amplíssimes mobilitzacions ciutadanes és la voluntat generalitzada que els catalans puguem exercir el nostre dret de decidir, de manera absolutament democràtica i pacífica, com qualsevol altra nació del món. Exercint aquest dret els ciutadans hem de poder expressar lliurement quina relació volem mantenir amb l'Estat Espanyol o amb la Unió Europea, per exemple, fins a arribar a constituir un Estat independent, si així ho vol la majoria dels ciutadans.

També les organitzacions polítiques majoritàries han actuat amb responsabilitat i consens. El 23 de gener de 2013 el Parlament de Catalunya aprovava per considerable majoria (85 vots a favor, 41 en contra i dues abstencions) una declaració de sobirania en què s'afirmava de manera contundent que el poble de Catalunya té caràcter de subjecte polític i jurídic sobirà. Aquesta declaració és la base argumental per reclamar l'exercici del dret de decidir. El dia 12 de desembre de 2013, altra vegada, els grups polítics majoritaris, en deliberació amb el president de la Generalitat, van acordar la pregunta i la data del referèndum que ha de representar l'exercici concret del dret de decidir.

La negativa immediata de l'Estat a permetre la celebració d'aquest referèndum engega un procés en què serà fonamental la ferma voluntat democràtica dels ciutadans de Catalunya i la unitat entre la societat civil i les organitzacions polítiques majoritàries.

Cal, per tant, eixamplar encara més la base social dels partidaris del dret de decidir i fer l'esforç d'incorporar-hi grups, entitats, associacions i col·lectius de tota mena perquè tots inclouen persones -parlin la llengua que parlin,

hagin nascut a Catalunya o no- que estimen el nostre país, el defensen i volen que els ciutadans de Catalunya puguem decidir lliurement el nostre futur. Una vegada més no es tracta de cap opció partidista, com ho demostra la diversitat de les forces polítiques que hi donen suport. Es tracta del dret i fins i tot del deure que tenen tots els ciutadans de Catalunya, de poder expressar democràticament la seva opinió en aquest moment històric.